

Arrest

nr. 188 306 van 13 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juni 2016. De beslissing werd op 15 juni 2016 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat SONKOUÉ MBOUMENE, die *loco* advocaat B. ILUNGA TSHIBANGU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 december 2015 legden verzoeker, van Albanese nationaliteit en Mw. M. S., van Belgische nationaliteit een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 16 december 2015 diende verzoeker diezelfde dag een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van partner in het kader van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap (een bijlage 19ter). Verzoeker diende ten laatste op 15 maart 2016 volgende documenten over te leggen: ziektekostenverzekering, geregistreerd huurcontract, bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon en bewijzen van een duurzame relatie.

Op 14 juni 2016 weigerde de gemachtigde verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.12.2015 werd ingediend door:

Naam: X.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: [...]1974

Geboorteplaats: E.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- verklaring wettelijke samenwoning dd. 16.12.2015; getuigschrift van woonst voor beide personen dd. 17.03.2016 waaruit blijkt dat betrokkene sedert 16.12.2015 woonachtig is bij de referentiepersoon: deze documenten tonen niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag. Ze zijn te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- Albanees reispaspoort op naam van betrokkene met diverse in- en uitreisstempels: deze stempels bewijzen dat betrokkene naar België reisde, niet dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar effectief ontmoet hebben. Het kan dus ook niet aanvaard worden als bewijs van de duurzame relatie.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging kennen, noch dat ze op het moment van de aanvraag reeds één jaar ononderbroken als partners samenwoonden. Ze hebben geen gemeenschappelijk kind.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing

belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis, § 2, alinea 1er, 2°, 40ter en 62, alinea 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de Vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van het evenredigheidsbeginsel en van het voorzichtigheidsbeginsel.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“Overwegend dat tegenpartij, onder andere, de beslissing van weigering van verblijf tegen verzoeker genomen op volgende wijze motiveert : “Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2,2° van de Wet Van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen cf dat zij als partners één jaar onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Terwijl verzoeker oordeelt dat deze motivering artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15/12/1980 schendt aangehaald in de middelen die beschikt dat :

««§2 (...) Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 1° (...);

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond : - indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond; - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
(...) »

Dat door te verklaren dat : « Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner», Tegenpartij haar beslissing slecht motiveert omdat zij geen rekening houdt met het feit dat vooraleer hun relatie te formaliseren door een verklaring van wettelijk samenwonen op 16/12/2015, de partners reeds omgang met elkaar hadden zoals onder andere aangetoond met foto's, hoewel niet gedateerd, op verschillende periodes samen genomen werden (stukken 5-11) ;

Dat bovendien de telefoongesprekken die tot meer dan 2 jaar teruggaan, verzoeker ruimschoots aantoon dat op de dag dat de omstreden beslissing door tegenpartij genomen werd, hij reeds relaties met zijn partner van Belgische nationaliteit onderhield, en dat zij elkaar drie maal ontmoet hebben tijdens de twee jaar die de vordering voorafgaan en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer bedragen;

Dat in een gelijkaardige zaak, uw Jurisdictie een beslissing nietig verklaard heeft die door tegenpartij genomen werd van mening zijnde dat « De argumentatie van verwerende partij aan de hand van waarnemingsnota's volgens dewelke « deze elementen niet toelaten vast te stellen dat verzoekers

elkaar tenminste gedurende twee jaar kenden en een duurzame relatie onderhielden », kan niet gevolgd worden, in die mate dat zij tracht a posteriori de omstreden beslissing te rechtvaardigen, hetgeen ontoelaatbaar is krachtens het wettigheidsprincipe » ; CCE, n°152 880 van 21/09/ 2015,p. 4.

Dat door de omstreden akte uit te spreken zonder rekening te houden met de werkelijke periode van het begin van de relaties tussen verzoeker en zijn partner van Belgische nationaliteit, tegenpartij bovendien het evenredigheidsprincipe van een van een goede administratie schendt, in het bijzonder deze van voorzichtigheid volgens dewelke de administratie uitspraak moet doen op basis van alle elementen van de rechtszaak ;

Dat het nochtans een vaststaand feit is van de Jurisprudentie van de Raad van State en uw Raad toegelaten is dat : «de elementen die niet tijdig bekend gemaakt werden door verzoekende partij aan de overheid, 't is te zeggen alvorens deze haar beslissing nam, niet in rekening zouden kunnen genomen worden om er de wettigheid van te schatten, dat er bijgevolg alle reden is voor de uitoefening van deze controle zich « [...] opnieuw te plaatsen op het ogenblik zelf dat de administratieve akte genomen werd [...] » , Zie arresten RVV, n° 180.87 van 30/10/2008 en n° 130.608 van 30/09/2014 die het arrest EC n°110.548 van 23 september 2002 vermeldt ;”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS, 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, zijnde artikel 40bis *iuncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en het feit dat de voorgelegde documenten niet op afdoende wijze aantonen dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon een duurzame en stabiele relatie hebben zoals gedefinieerd in artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de telefoongesprekken die tot meer dan twee jaar zouden teruggaan ruimschoots aantonen dat op de dag dat de bestreden beslissing werd genomen verzoeker reeds een relatie met zijn partner onderhield, dat ze elkaar drie keer ontmoet hebben en dat die ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer bedroegen. De Raad moet echter met verweerder in de nota vaststellen dat er geen overzicht van telefoongesprekken werd voorgelegd, noch bij de aanvraag noch voor de bestreden beslissing, dermate dat de gemachtigde hieromtrent dan ook niet kon motiveren.

Verzoeker meent dat de gemachtigde de bestreden beslissing onafdoende gemotiveerd zou hebben omdat geen rekening zou gehouden zijn met het feit dat verzoeker en zijn Belgische partner reeds omgang met elkaar hadden voor zij hun relatie formaliseerden door de verklaring van wettelijk samenwonen. Dit zou worden aangetoond met foto's gevoegd bij het verzoekschrift, die niet gedateerd zijn. De Raad moet zich in het kader van zijn huidige wettigheidstoets plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*), bijgevolg kan verzoeker niet op dienstige wijze foto's voegen bij het verzoekschrift. Verzoeker verwijst immers zelf naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad die erop wijzen dat de Raad zich voor de uitoefening van de wettigheidscontrole moet plaatsen op het ogenblik zelf dat de administratieve akte werd genomen. Hoe dan ook ziet de Raad niet in hoe verzoeker met ongedateerde foto's wenst aan te tonen dat hij reeds voorafgaand aan de verklaring van wettelijke samenwoning een relatie onderhield met de Belgische referentiepersoon.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid

ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker voert het voorzichtigheidsbeginsel aan in de zin van het zorgvuldigheidsbeginsel dat inhoudt dat de overheid de verplichting heeft haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, zijnde de artikelen 40bis, § 2, 2° en 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° [...];

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) [...];

c) [...];

d) [...];

e) [...];

f) [...].”

Op summiere wijze stelt verzoeker dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de werkelijke periode van het begin van de relaties tussen verzoeker en zijn partner, teneinde een schending van het evenredigheidsprincipe aan te tonen. Verzoeker laat echter na aan te tonen wanneer dan wel de relatie tussen verzoeker en zijn partner werkelijk begonnen is. Verzoeker verwijst hierbij naar geen enkel concreet gegeven of stuk. De Raad kan op grond van dit betoog niet vaststellen dat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen zou ontbreken, noch blijkt dat de gemachtigde niet met alle elementen heeft rekening gehouden.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad in een zaak die zou gelijkaardig zijn waarin de Raad een *a posteriori* motivering niet heeft aangenomen, kan thans verweerder in de nota geenszins betrap worden op een *a posteriori* motivering.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel, het voorzichtigheidsbeginsel, artikel 40bis of artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt ook niet.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Overwegend dat artikel 8 van het EVRM beschikt dat :

« 1. Elke persoon heeft recht op het respect van zijn prive- en familie leven, van zijn woonplaats en zijn briefwisseling.

2. Er mag geen inmeenging van een openbare overheid zijn in de uitoefening van dit recht voor zover deze inmenging voorzien is door de wet en dat zij een maatregel is die, in een democratische maatschappij, noodzakelijk is voor de nationale zekerheid, de openbare veiligheid het economisch welzijn van het land, de verdediging van de orde en de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid of het moreel, of de bescherming van de rechten en de vrijheden van de anderen » ;

Dat uit hetgeen voorafgaat verzoeker van mening is dat de scheiding, zij het tijdelijk, met zijn partner van Belgische nationaliteit met wie hij effectief affectieve banden onderhoudt juist artikel 8 van het EVRM aangehaald in de middelen schendt ;

Dat inderdaad tegenpartij in de motivering van de omstreden beslissing op zijn minst erkent dat verzoeker met zijn partner van Belgische nationaliteit banden onderhoudt;

Dat uit hetgeen voorafgaat betreffende de toepassing van genaamde artikel 8 van het EVRM, de RVV standvastig onder andere aanvaardt dat « indien het een eerste toelating betreft, het Europees Hof van de Rechten van de Mens, beschouwt dat er geen inmenging is en dat geen onderzoek plaats heeft op basis van de tweede paragraaf van artikel 8 van het EHRM. In dit geval beschouwt het EHRM niettemin dat het past te onderzoeken of de Staat gehouden is aan een positieve verplichting om toe te laten het prive- en/of familieleven te behouden en te ontplooiën (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit wordt uitgevoerd in het afwegen van de aanwezige belangen. Indien uit dit afwegen van de belangen waaraan de Staat gehouden is door een dergelijke positieve verplichting, is er schending van artikel 8 van het EVRM (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37) (....)

Niettegenstaande dient onderzocht te worden of de Staat een positieve verplichting heeft om het recht op familieleven te verzekeren.

Teneinde de draagwijdte te bepalen van de verplichtingen die voor de Staat voortvloeien uit artikel 8, §1er, van het EHRM dient vooreerst nagegaan te worden of obstakels voor de ontplooiing of het voortzetten van een normaal en effectief familieleven elders dan op haar grondgebied aangehaald worden. Indien dergelijke obstakels om elders een familieleven te leiden niet kunnen vastgesteld worden, zal er geen gebrek zijn aan respect van het familieleven in de zin van artikel 8 van het EHRM » (CCE, n° 102 699 van 13/05/2013, punten 3.3.1 en 3.3.2, p. 5) ;

Dat er in onderhavig geval duidelijk uit voortvloeit dat er obstakels zijn om elders een familieleven te leiden vanaf het ogenblik dat verzoeker zijn partner van Belgische nationaliteit niet kan verplichten hem naar Albanië te volgen, ware het tijdelijk om er effectief een familieleven te leiden ; Dat dergelijke beslissing niet evenredig is ;

Dat de hoger aangehaalde jurisprudentie pleit ten gunste van de nietigverklaring van de omstreden beslissing ;”

In zijn tweede middel meent verzoeker dat artikel 8 van het EVRM geschonden is, ook in geval van een tijdelijke scheiding met zijn partner van Belgische nationaliteit met wie hij affectieve banden heeft. De gemachtigde zou aangenomen hebben dat verzoeker met zijn Belgische partner affectieve banden onderhoudt. In een dergelijke situatie zou de Staat moeten onderzoeken of er positieve verplichtingen zijn om het gezinsleven te onderhouden. Verzoeker meent dat er obstakels zijn om het gezinsleven elders te leiden nu verzoeker van zijn Belgische partner niet zou kunnen verwachten hem naar Albanië te volgen. Verzoeker acht de bestreden beslissing niet evenredig.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt bijgevolg in eerste instantie na of de verzoekende partij een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde het duurzaam en stabiel karakter van de relatie tussen verzoeker en de Belgische referentiepersoon niet heeft aangenomen op het ogenblik van de bestreden beslissing op 14 juni 2016, omdat de documenten die waren voorgelegd, met name de wettelijke samenwoning van 16 december 2015 en de getuigschriften van woonst te recent waren om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie. Er werd bijkomend vastgesteld dat er onvoldoende bewijs voorlag dat de betrokkenen elkaar reeds twee jaar kenden voorafgaand aan de aanvraag en reeds drie maal ontmoet hebben voor een duur van minstens 45 dagen en dat er geen gemeenschappelijk kind is. Bijgevolg blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven doch van oordeel is geweest dat dit gezinsleven toen niet

voldeed aan de wettelijke vereisten en bijgevolg een weigering van verblijf met bevel kon worden genomen. Deze beoordeling acht de Raad *in casu* in het licht van artikel 8 van het EVRM niet kennelijk onredelijk of onevenredig. Verzoeker haalt enkel aan dat de Belgische partner niet tijdelijk in Albanië met hem zou kunnen samenwonen. Dit vormt geen onoverwinnelijk obstakel dat dermate gewichtig is dat de gemachtigde een positieve verplichting, die uit artikel 8 van het EVRM kan voortvloeien, had moeten laten primeren op de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES